

nání vždy spojeno s porušením úcty k zemřelým; v případě neoprávněného otevření hrobu, jímž se proviní každý, kdo bez vědomí a schválení příslušného úřadu správního, hrob otevře, naproti tomu nezáleží na tom, zda porušuje se trestným jednáním zároveň úcta k zemřelému čili nic. To vyplývá ze striktního předpisu zákona, který z ohledů veřejnoprávních prohlašuje za trestné každé neoprávněné otevření hrobů vůbec, ať se stane z jakékoliv pohnutky a za jakýmkoliv účelem, a ať se ho dopustí kdokoliv, tedy i příbuzní zemřelého, jejichž případné svolení k otevření hrobu nemá právního významu, poněvadž samozřejmě nemůže nahraditi povolení příslušného úřadu. Z toho plyne, že okolnosti, které soud uvedl pro svůj sprostující výrok, jsou pro otázku viny vesměs nerozhodny; porušení piety k zemřelému se ke skutkové podstatě §u 306 tr. zák. v tomto případě nevyhledává, pohnutka jednání jest lhostejno, poukaz na nedostatek vědomí bezprávnosti neomlouvá (§ 3 tr. zák.). Soud tedy vyloučil objektivní skutkovou podstatu přečinu §u 306 tr. zák. způsobem právně mylným, ježto však v rozsudku není zjištěna vina ve směru subjektivním, nelze rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 1417.

Přísežní lesní hajní požívají ochrany §u 68 tr. zák., třebaš neměli ve službě služebního šatu ani odznaku. Pokud může hajný stíhati pytláka mimo hranice svého revíru.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1923, Kr II 605/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 12. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že hajný nebyl v době a na místě činu ve službě a nepožíval ochrany §u 68 tr. zák., protože a) neměl služebního šatu (služební čepice, pásky) ani služebního odznaku, b) že nesměl pronásledovati obžalovaného přes hranice svého revíru, nepřistihnuv ho při činu; nestačí v té příčině, že se klamně domníval, že obžalovaný něco někde spáchal Poněvadž obžalovaný jednal v omylu, že hajný na něho nesmí na ulici sahati a ho prohlížeti, nebyl si vědom právních následků svého jednání, a dlužno mu přiznati okolnost, vylučující trestnost dle §u 2 e), f) tr. zák. (čís. 9 b) §u 281 tr. ř.). Stížnost není odůvodněna. Přísežní lesní hajní jsou dle §u 53 čís. pat. ze dne 3. prosince 1852 čís. 250 ř. zák. veřejnou stráží a požívají zvláštní ochrany §u 68 tr. zák., konají-li lesní službu. Nosení služebního šatu, neb aspoň odznaku ve službě, není pro ně podmínkou této zvláštní ochrany (jak je tomu na př. u hlídačů polních dle

§u 2 zák. ze dne 16. června 1872 čís. 84 ř. zák.); neboť § 54 cis. pat. praví výslovně, že nosení služebního šatu ve službě má u přísežného lesního personálu pouze ten význam, aby jej každý poznal a jako veřejnou stráž uznával. Nevadí tedy, že v tomto případě přísežný lesní hajný Josef N. neměl služebního šatu ani odznaku, stačí, že byl ve službě a že ho obžalovaný znal, jak rozsudek zjišťuje na základě vlastního jeho doznání. Dle §u 53 cis. pat. ve spojení s ustanovením §u 52 téhož zák. smí přísežný lesní hajný, přistihne-li pachatele lesního pychu při činu nebo má-li ho v podezření z takového pychu, a pachatel uprchne, stíhati ho mimo hranice svého revíru, by mu předmět pychu odňal. V tomto případě zjišťuje rozsudek, že hajný Josef N. zastihl v revíru sobě svěřeném obžalovaného za okolností, které odůvodňovaly proti obžalovanému podezření z pytláctví. Poněvadž se dal i se svým společníkem, jakmile hajného spatřili, na útěk, jednal hajný v mezích svého oprávnění, když obžalovaného stíhal a dostihnuv ho u jeho domku, chtěl ho podrobiti prohlídce. Kontinuita služebního úkonu, kterou předpokládá ustanovení §§ 57 a 58 lesn. zák., jest zde tudíž dána, podmínky zákonné ochrany lesního personálu mimo hranice vlastního revíru jsou splněny.

Čís. 1418.

Vkladní knížky peněžních ústavů jsou v rukou každého držitele majetkovým předmětem a cena jich (§ 173 tr. zák.) odpovídá vložené částce, pokud není výplatě na překážku řízení umořovací nebo zákaz soudní nebo není-li vklad vázán způsobem připuštěným stanovami peněžního ústavu.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1923, Kr II 541/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 3. listopadu 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost brojí jen proti výroku, odsuzujícímu stěžovatelku pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák., spáchaný na Hugonu S-ovi odcizením 3 vkladních knížek, znějících na 10.500 Kč. Namítá, že vkladní knížky spořitelny a bank nemají ceny obchodní jako akcie nebo dlužní úpisy veřejných ústavů, znějící au porteur a neslouží obchodu, nýbrž slouží výhradně účelům legitimační listiny pro osobu, která vkladem stala se věřitelem spořitelny nebo banky. Zloděj takové vkladní knížky jedná prý v úmyslu, by ukradenou listinou vymohl si vyplacení částky nebo její části, kterou peněžní ústav dluhuje oprávněnému majiteli knížky jako věřiteli. Použije-li ukradené listiny, dopouští se prý listivého předstírání, kterým zřízenec, určený peněžním